

gesum til Anskaffelse af Kost for Marinens Mandskab; det er da aabenbart, at det, Bevillingen egentligt gaaer ud paa, er, at et vist Antal af Portioner ere bevilgede, men at den Sum, som der staaer indført i Loven, blot er et Overslag efter en mere eller mindre sandsynlig Værdi-Ansættelse, der maa kunne lide Forandring i Løbet af det Finantsaar, som Bevillingen angaaer. Her, mener jeg, behøves heller ikke nogenfømhelst Tillægsbevilling; det er her den Art Overskriftelser, om hvilke man kort og simpelt kan sige: den billigges. Ganste anderledes forholder det sig paa utallige andre Steder, hvor Regjeringen kan have fuldkommen Ret til at afholde Udgifter, der gaae ud over de Poster, der findes i Finantsloven voterede, eller ogsaa angaae reent nye Poster, der først ere fremkomne i Løbet af Finantsperioden. Disse Poster maa Lovgivningen bevilge; med Hensyn til dem vil det være nødvendigt at erhverve sig en Tillægsbevilling. At drage en ganste skarp Grændse mellem den Art af Overskriftelser, der findes at have deres Hjemmel, og deres fulde Hjemmel, i de bestaaende Love, eller som maae antages at være overeensstemmende med Finantslovens rette Mening, med den Mening, der ved en rigtig Fortolkning maa lægges ind i Loven — at drage, siger jeg, en ganste skarp Grændse mellem disse og de andre Overskriftelser, der enten angaae reent nye Udgiftsposter, paa hvilke der ikke var tænkt, dengang Finantsloven blev voteret, eller saadanne Overskriftelser, der bestemt gaae ud over, hvad Finantsloven til et vist Tiemed havde voteret, det troer jeg vistnok er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, men ikke desto mindre Noget, der maa søges naaet; det maa lidt efter lidt bringes til Klarhed, til Klarhed for Regjeringen, til Klarhed for Revisionen, til Klarhed for Rigsdagen, hvor en saadan Grændselinie vil være at drage; thi ellers vil man bestandig komme ind paa en aldeles vakkende Fremgangsmaade, som vil afstedkomme Uleiligheder, snart i en og snart i en anden Retning. Det vil sees, naar man tager de Tillægsbevillingslove for sig, der til forskellige Tider ere Rigsdagen forelagte, af den voterede og af Hans Majestæt Kongen sanctionerede, og som altsaa have erholdt Lov-

givningsmagtens Billigelse, at et fast Princip efter dem ikke vil kunne siges at være etableret. Der findes i disse Tillægsbevillingslove mangfoldige Udgifter voterede, som det efter min Overbeviisning aldeles ikke havde været nødvendigt at votere, Udgifter, der saa ligesom fulgte af tidligere Finantslove, at det var overflødig at føre dem ind i Tillægsbevillingsloven. Derimod vil det paa den anden Side sees, at der blandt Revisionens Udsættelser, — hvis jeg maa sige saaledes, skjøndt alle Udsættelserne gaae ud paa, at det, de angaae, påserer eller billigges —, er overordentligt mange, der angaae Poster, som utvivlsomt, efter hvad der hidtil foreligger, maatte antages at henhøre under en Tillægsbevillingslov. Det er naturligt, at Regjeringen første Gang ikke har selv kunnet være paa det Rene, med at drage den rette Grændselinie, og det er ganste nødvendigt altsaa, at man seer bort herfra, at der er en Mængde af Udgifter, med Hensyn til hvilke der, selv om de ikke have deres Hjemmel i Finantsloven, paa ingen Maade kan være Tale om at drage Nogen til Ansvar; men jeg troer, at den Form, under hvilken Revisionen har gjort sine Indstillinger, og i hvilken Udvalget har tilraadet, at Rigsdagen skulde udtale sig, er urigtig. Jeg mener, at en Mængde af disse Poster skulde have været Gjenstand for Tillægsbevillinger, at der maatte om en Mængde af disse Poster være sagt: „henvises til Afgjørelse ved en særlig Tillægsbevilling“ — en Antegningsform, der saaledes, saavidt jeg ved et løseligt Gjennemsyn har kunnet overbevise mig om, rigtigheden maatte være bleven brugt paa mangfoldige Steder, hvor Revisionen har brugt Udtrykket „bevilges“, der tvøvrigt heller ikke synes mig altid at være brugt med fuldkommen Conseqventis. Jeg finder, som sagt, at dette Udtryk „bevilges“ ikke kan bruges, da vi ingen Ret have til at stille os i den lovgivende Magts Sted i dette Tilfælde; i dette Dieblisk have vi kun at fatte Beslutning angaaende Revisionen af Statsregnskabet.

Det vilde imidlertid være meget vidtløftigt — selv om Thinget skulde dele denne min Anskuelse, hvilket jeg forsaavidt ikke kan vente, da der hverken fra Statsrevisoratets eller fra